



Život je plný zmien, čo sa týka aj misijného poslania. A tak som sa po desiatich krásnych mesiacoch pobytu na Ďalekom Východe vybral do európskej časti Ruska. Predtým však sme spoločne s farskou mládežou zašli na stanovačku na breh rieky Zei, kde sa už dalo kúpať a prvý raz sa nechcene spáliť. Stanovačka bola pre mňa posledným stretnutím so všetkou mládežou, a v istom zmysle aj odmenou za úspešne zvládnuté skúšky z ruštiny. Dátum odchodu bol naplánovaný na 16. júna. Na stanicu v Blagoveščensku sa so mnou okrem spolubratov prišli rozlúčiť aj mládežníci a priatelia, ktorých som si v tomto meste našiel, a ktorých si v srdci a modlitbách odnášam ďalej.

Klasická 54-hodinová cesta vlakom do Irkutsku nebola nudná, lebo v kupé sa zo spolucestujúcich na krátky čas stávajú príbuzní. Tak som mal tú česť zoznámiť sa a pohovoriť s jedným veselým 60 ročným ateistom, ktorého neskôr vymenil 38-ročný budhista – vojak z povolania (pôvodom Buriat – starí obyvatelia Východnej Sibíri a Ďalekého Východu, ktorých „vlastným“ náboženstvom je práve budhizmus). Počas krátkodobého „medzipristátia“ v Irkutsku sa mi otec Róbert pokúsil ukázať mesto a všetky dôležité miesta a spojenia, aby som sa tam raz netratil a okrem toho ma zoznámil aj s niektorými farníkmi, ktorým by som mal od septembra slúžiť. Zatiaľ vyzerá všetko zaujímavo a ideálne.

Moje letné poslanie však malo iný cieľ, a ním je mesto Volgograd, kam som konečne dorazil 23. júna. Tu som prvé dva týždne zastupoval P. Jozefa Matisa SVD, ktorý odcestoval na Slovensko za novým pasom. Miestna farnosť sa silno odlišuje od blagoveščenskej. Hlavným znakom je chrám, ktorý sa vypína na rohu Komunistickej a Pražskej ulice, s nádherným, rozkvitnutým dvorom a ďalšími miestnosťami slúžiacim Detskému centru. Kostol je relatívne veľký a akusticky nádherný. Liturgia tu naberá svoje grády už len tým, ako vyzerá priestor. Po

desiatich mesiacoch slúženia v kaplnke malého domčeka si človek uvedomí, aká krása je mať skutočný Boží dom i potrebu veriacich stretať sa v ňom. Okrem toho každú liturgiu sprevádza kantor, pani Alla, takže sv. omša má svoju dôstojnú a slávnostnú formu zakaždým, keď sa slávi.



Na rozdiel od Blagoveščenska tu však cez týždeň chýba mládež, pretože chrám je len jeden a mesto sa tiahne 80 km pozdĺž rieky Volgy, takže z niektorých rajónov to majú do kostola dosť ďaleko. No napriek tomu v nedeľu na sv. omšu prichádza 100 i viac veriacich, pričom časť tvoria zahraniční študenti z Afriky a Ázie, ktorí študujú na miestnych univerzitách. Prvé dve nedele som mal možnosť slúžiť sv. omše aj v priliehajúcich farnostiach, ktorými sú: dedina Novyj Rogačik, kde sa veriaci stretávajú v domčeku premenenom na kostolík (väčšinou sú to presídlení Poliáci z Ukrajiny, Bieloruska a iným miest) a mesto Volžskij, nachádzajúci sa druhom brehu Volgy, kde sa veriaci stretávajú v byte jednej farničky. Miestny veriaci sú prevažne z Bieloruska.

Pôvod farností tu, v juhoruskej – Saratovskej diecéze, sa vo svojich začiatkoch odlišuje od ostatných farností tým, že pôvodnými veriacimi boli prevažne Nemci, ktorých na Povolžie pozvala cárovná Katarína (pôvodom tiež Nemka). Avšak už v konci 19. st. sem prišlo veľa Poliakov. No stále sa tu stretávajú kňazi s tým, že veriaci cítia svoju príslušnosť ku Katolíckej cirkvi na základe svojich nemeckých predkov. Veď aj to môže byť cesta k Bohu. Len žiaľ, že nie všetci ju doposiaľ našli.

No vráťme sa k farnosti. Po príchode P. Matisa sme sa spolu s mládežou vybrali na týždeň do mesta Kamyšin, na severe Volgogradskej oblasti, kde bolo pre nich farské stretnutie zamerané na modlitbu, úvahu nad Božím slovom nesúcim sa v duchu myšlienky „Boh – moje bohatstvo, Pán – moje dedičstvo“. Niektorí sa pre zaneprázdnenosť zúčastnili stretnutia len cez víkend, no aj to poslúžilo príjemnej atmosfére. (Ináč kostol v Kamyšine postavili Slováci, ktorí tu pracovali, no potom sa aj s farárom presťahovali do mesta Ufa). Na tom istom mieste momentálne prebieha detský tábor, ktorého by som sa od soboty mal aj ja zúčastniť.

Volgograd

Napísal Michal Marhefka
Štvrtok, 29 Júl 2010 14:04

Ináč, ako je známe, P. Matis je veľký robotník a stavbár, tak mne ponúkol zaujímavú prácu. Najskôr bolo treba posadiť vinič, čo nie je nič zvláštne. No problém bol v tom, že jamu pre koreň bolo treba vykopať cez 20 cm vrstvu betónu. No práca so zbíjačkou sa mi zapáčila. No nakoniec som prešiel k jednoduchším nástrojom ako fúrik, krompáč a lopata a začal vyvážať stavebný odpad zo záhrady, kde by na budúci rok mali byť kvety. Dúfal som že mi od fúrikovania narastú svaly, ale zatiaľ nič nevidno. No zato som sa opálil lepšie, než v Egypte.

Príjemnými chvíľami je však polievanie záhrady. No bolo dôstojné a správne ísť sa okúpať na Volgu, čím som si splnil svoju národnú povinnosť a ponoril sa do vôd matičky Volgy. Ináč sa ani nedá, keď tu celý čas je tak horúco, že sa to nedá vydržať. No neľutujem. A Vás prosím, aby ste stále v modlitbách pamätali na Rusko.

P. Michal Marhefka SVD